

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **J. K.**, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 5. 2014, č. j. KUJI 32107/2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 22. 7. 2015, č. j. 41 A 49/2014 - 24,

t a k t o :

- I.** Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 22. 7. 2015, č. j. 41 A 49/2014 - 24, **se zrušuje.**
- II.** Rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 5. 2014, č. j. KUJI 32107/2014, a rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy ze dne 7. 4. 2014, č. j. MMJ/OD/27989/2013-10, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti částku 24.456 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Jaroslava Topola, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Magistrát města Jihlavy rozhodnutím ze dne 7. 4. 2014 uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Žalobce porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu tím, že dne 19. 11. 2013 stál na vyhrazeném parkovišti, aniž by vozidlo bylo označeno povolením ke stání na tomto místě. Za spáchání tohoto přestupku magistrát uložil žalobci pokutu ve výši 1.500 Kč.

[2] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého obecného zmocněnce společnosti FLEET CONTROL, s. r. o. blanketní odvolání, které ani na výzvu magistrátu nedoplnil. Žalovaný v záhlaví specifikovaným rozhodnutím odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

[3] Žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného žalobou. Popíral v ní, že by se jednání dávaného mu za vinu dopustil. Správní orgány vyšly z výpovědi policistů, shodně uvádějících, že se jim žalobce přiznal, že motorové vozidlo na místě zákazu parkování zaparkoval. Přiznání žalobce v žalobě popírá, neměl důvod se přiznávat k protiprávnímu jednání. Je nelogické, aby se k protiprávnímu jednání přiznal a zároveň odmítl věc řešit na místě a navrhl její projednání ve správním řízení, jak shodně policisté vypověděli. Vozidlo na místě zaparkoval jeho známý J. F., který ho měl v dané době se souhlasem žalobce k dispozici. Navíc policisté vypověděli, že na místě požadovali od žalobce k věci potřebné vysvětlení, které mělo přispět k objasnění skutečností důležitých pro odhalení přestupku nebo jiného správního deliktu. Nevypověděli však, že by splnili svoji povinnost a žalobce při tomto úkonu poučili ve smyslu § 11 odst. 4 a 6 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, o možnosti odeprít výpověď jestliže by jí mohl způsobit újmu sobě nebo osobě blízké. Poskytnutí poučení není uvedeno ani v úředním záznamu městské policie. Bez tohoto poučení přitom platí, že i kdyby se žalobce k jednání doznal, doznání je vůči správním orgánům neúčinné. Nadto, i v případě doznání má správní orgán povinnost přestupek prokázat.

[4] Dále žalobce v žalobě namítl, že ve správním spise není zdokumentována samotná existence a umístění dopravní značky, jejímž údajným nerespektováním měl žalobce spáchat přestupek.

[5] Rovněž žalobce spatřoval nedostatky v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně spočívající v tom, že skutek, pro který byl uznán vinným ze spáchání přestupku, je v něm nedostatečně popsán a že neobsahuje přesný název zákona, který měl porušit.

[6] Krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Námitky žalobce poprvé vznesl až v řízení před soudem. Na ústní jednání před správním orgánem prvního stupně se nedostavil, své blanketní odvolání nedoplnil. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 – 43, krajský soud uvedl, že cílem správního soudnictví není nahrazovat řízení před správním orgánem. Soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné jurisdikci. Účastník správního řízení nemůže svoji liknavost hojit až v řízení soudním. Krajský soud považoval postup žalobce za účelový a dospěl tak k závěru, že žalobcovy námitky nelze ve stádiu řízení před soudem projednat, neboť nebyly v důsledku pasivity na straně žalobce přezkoumávány v průběhu správního řízení. Smyslem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí ochrany v případech, kdy osoby, které tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily. Z obsahu správního spisu přitom ve shodě se správními orgány soud dospěl k tomu, že o zjištěném skutkovém stavu nejsou důvodné pochybnosti.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[7] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost. Napadený rozsudek krajského soudu je nezákonný, neboť vychází z popření zásady *in dubio pro reo* a zásady materiální pravdy.

[8] Krajský soud zcela nepřipustně dovodil vinu stěžovatele z toho, že se proti obvinění nebránil. Upřednostnil tím soukromoprávní zásadu *vigilantibus iura* před trestněprávní zásadou *in dubio pro reo*. Soud hledí na správní řízení tak, že je to obviněný, kdo se má obvinění zprostit, a je tedy nutné, aby ve správním řízení argumentoval, proč není vinen. Přitom je to ale stát, kdo nese důkazní břemeno, bez ohledu na aktivitu či pasivitu obviněného. Stát musí shromáždit

takové důkazy, které nade vší pochybnost prokážou vinu obviněného. Není vůbec podstatné, zda žalobce v žalobě předložil nová skutková tvrzení, ale to, zda důkazy, které byly v řízení před správními orgány provedeny, dostatečně prokázaly spáchání skutku a zavinění žalobce.

[9] Provedené důkazy neumožňují učinit závěr, že přestupek spáchal on. Pouze fakt, že to byl on, kdo požádal o sejmutí „botičky“ z vozidla, nedokazuje jeho zavinění, tedy to, že vozidlo na místě zaparkoval právě on. Z toho, že stěžovatel při ztotožnění policií slovy krajského soudu „*ničeho nenamítal v tom směru, že by to nebyl on, kdo vozidlo na uvedeném místě zaparkoval*“ nelze vyvozovat, že tam vozidlo zaparkoval. To by bylo v rozporu se zásadami trestního řízení.

[10] Reprodukovaná výpověď policistů také není důkazem (k tomu stěžovatel odkazuje na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3. 10. 2012, č. j. 7 Tdo 1116/2012 – 42). Krajský soud se navíc této námitce o nepoužitelnosti údajného podání vysvětlení vůbec nevěnoval.

[11] Spáchání přestupku mu tedy nebylo prokázáno. Z uvedeného důvodu stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[12] Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že považuje kasační stížnost za nedůvodnou a navrhuje, aby ji soud zamítl. Upozorňuje, že je třeba vycházet ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. V době rozhodování žalovaného existovala jediná verze skutkového děje, který byl předmětem řízení. Tato verze vyplynula z podkladů pro rozhodnutí, a nejen díky pasivitě stěžovatele o ní nebyla žádná pochybnost.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Kasační je projednatelná. Po jejím posouzení soud dospěl k závěru, že je i důvodná.

[14] Stěžejní kasační námitkou stěžovatel namítá, že krajský soud byl povinen přezkoumat žalobní námitky i tehdy, pokud byl stěžovatel ve správním řízení pasivní. Pokud by tak soud postupoval, dospěl by k závěru, že spáchání přestupku stěžovatelem nebylo prokázáno.

[15] Tato námitka je důvodná.

[16] Ze správního spisu plyne, že stěžovatel (resp. jeho zmocněnec) byl po celou dobu správního řízení pasivní. Na místě se odmítl k okolnostem písemně vyjádřit, odmítl podepsat oznámení o podezření ze spáchání přestupku, nedostavil se na ústní jednání a proti rozhodnutí magistrátu podal blanketní odvolání, které ani na výzvu nedoplnil. Veškeré námitky proti zjištěnému skutkovému stavu a důkazy k jeho zpochybnění tedy uvedl až v žalobě u krajského soudu.

[17] Obdobnou situaci posuzoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015 – 47. Soud v rozhodnutí uvedl, že u pasivity obviněného z přestupku lze rozlišit dva typy situací.

[18] V prvním případě půjde o situaci, kdy již v samotném správním řízení správní orgány opatří takovou sadu důkazů, jež s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vede k závěru, že obviněný se příslušného přestupku dopustil. Zároveň nesmí existovat žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění

pro posouzení viny obviněného z přestupku. V takovém případě pasivita obviněného z přestupku ve správním řízení zásadně nemůže vést k jeho úspěchu v navazujícím soudním řízení. Výjimkou by bylo, pokud by se mu podařilo účinně zpochybnit věrohodnost nebo dostatečnost správními orgány provedených důkazů.

[19] Příkladem prvního typu situace může být měření rychlosti provedené patřičným úředně schváleným přístrojem, které je dostatečně zdokumentováno. Pokud takové měření bylo provedeno za okolností nevzbuzujících pochybnosti o jeho správnosti, zejména pokud není rozumného a přiměřeně pravděpodobného důvodu pro obavu z nějaké chyby měření, lze takový důkaz považovat zásadně za dostatečný pro prokázání, že řidič měřeného vozidla se dopustil přestupku spočívajícího v překročení rychlostního limitu. Pokud takový řidič jako obviněný z přestupku zůstane v řízení o přestupku pasivní, musel by v navazujícím soudním řízení věrohodně zpochybnit správnost provedených důkazů, tedy prokázat, že je přiměřeně pravděpodobné, že na takovéto důkazy se nelze pro zvláštní okolnosti či důvody spolehnout.

[20] Takového případu se týkal rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2015, č. j. 2 As 215/2014 – 43, kterým v napadeném rozsudku argumentoval také krajský soud. Na tento rozsudek poukázal ve svých rozhodnutích i později Nejvyšší správní soud (srov. rozsudek ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39, rozsudek ze dne 30. 7. 2015, č. j. 9 As 42/2015 – 39, rozsudek ze dne 7. 10. 2015, č. j. 9 As 27/2015 – 59). Závěry všech uvedených rozsudků je nutno vykládat v kontextu jejich skutkových okolností. Jednalo se o situace, kdy správní orgány postupovaly tak, že skutkové okolnosti byly zjištěny tak, že o nich nebyly důvodné pochybnosti. Šlo o měření rychlosti, u nichž byly k dispozici fotografie dokumentující daná měření, nebyly zde patrné důvody pro pochyby o správnosti měření a k nimž byly zpravidla k dispozici i svědecké výpovědi zasahujících policistů a další související důkazy. Námitky uváděné obviněnými v těchto věcech až v následných řízeních před správními soudy pak nebyly natolik zásadní a silné, aby způsobily pochybnost o skutkovém stavu do té doby zjištěném.

[21] Druhým typem situace je, že správní orgány v rámci přestupkového řízení neprovedou dostatečně úplné dokazování rozhodných skutečností. V takovém případě postačí obviněnému z přestupku, který byl v řízení před správními orgány pasivní, aby poukázal na jiné realistické varianty rozhodného skutkového děje, jež nebyly provedeným dokazováním vyvráceny, k tomu, aby byl v řízení před soudem úspěšný. Je případně na správním soudu, aby v mezích možností daných povahou soudního přezkumu správních rozhodnutí důkazně „oddělil zrna od plev“ a případně zcela nepravděpodobné či jinak bizarní námitky obviněného provedením důkazů eliminoval.

[22] V nyní projednávané věci přitom nastala druhá z popisovaných situací. Správními orgány opatřený souhrn podkladů je k prokázání viny stěžovatele nedostatečný. Nevyvrátily s rozumnou mírou jistoty jiné varianty skutkového děje.

[23] Správní orgány své skutkové závěry založily na fotografiích stěžovatelova zaparkovaného vozidla, svědeckých výpovědích dvou zasahujících policistů a stěžovatelově pasivitě při vyšetřování přestupku. Policisté jako svědci vypověděli, že o sundání „botičky“ z vozidla je požádal stěžovatel. Po příjezdu na místo stěžovatele vyzvali k prokázání totožnosti, což stěžovatel učinil. Následně jim měl k jejich dotazu stěžovatel sdělit, že vozidlo zaparkoval on. Odmítl ale věc řešit na místě. Správní orgány i krajský soud takto zjištěný stav považovaly za dostatečný. Takový postup je však chybný. Údajné sdělení stěžovatele učiněné na výzvu policistů ani pasivitu žalobce při vyšetřování totiž nelze v přestupkovém řízení použít jako důkaz.

[24] Předně, pokud policisté požadovali po stěžovateli vysvětlení, byli povinni o podaném vysvětlení vyhotovit úřední záznam (srov. § 11 odst. 10 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii). Rovněž platí, že před podáním vysvětlení jsou policisté povinni osobu poučit o možnosti odeprít vysvětlení (§ 11 odst. 6 posledně citovaného zákona). I kdyby však bylo vysvětlení podáno v souladu se zákonem, nešel by záznam o tomto úkonu použít jako důkazní prostředek (srov. § 137 odst. 4 správního řádu, a ho aplikující rozsudky, např. ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, publ. pod č. 1856/2009 Sb. NSS, či ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010 – 73).

[25] Nepřípustnost použití záznamu o podání vysvětlení přitom nelze obcházet tím, že by policisté byli v postavení svědků vyslechnuti k tomu, jak se k věci před nimi osoba při šetření přestupku vyjádřila. Tato část výpovědi policistů je jako důkaz nepoužitelná, neboť by tím došlo k obcházení výslovného zákazu uvedeného v § 137 odst. 4 správního řádu. Tento závěr již dovodila judikatura Nejvyššího soudu vztahující se k obdobným institutům v trestním řízení dle zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), (např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 3. 10. 2012, č. j. 7 Tdo 1116/2012 – 42, publ. pod č. 5/2014 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, nebo ze dne 27. 3. 2013, č. j. Tdo 347/2012 – 17).

[26] Například v rozhodnutí Nejvyššího soudu č. j. Tdo 347/2012 – 17, byla v trestním řízení předmětem dokazování otázka, zda obviněný řídil vozidlo, které se srazilo s cyklistou. Instančně nižší soudy pro zjištění, že vozidlo řídil obviněný, považovaly svědecké výpovědi policistů, kteří prováděli šetření na místě nehody, za stěžejní důkazy. Policisté ve svědeckých výpovědích uvedli, že se obviněný dostavil na místo nehody, zajímal se o to, co se stalo, přihlásil se jako řidič vozidla a řekl, že podle svého domnění srazil srnu. Nejvyšší soud tuto svědeckou reprodukci vyjádření obviněného označil za neúčinnou. Podle soudu by sebeobviňující vyjádření vůči státní moci mohlo mít při trestním stíhání relevanci usvědčujícího důkazu jedině za předpokladu, že ho učinila osoba, která měla postavení obviněného podle § 160 odst. 1 trestního řádu, byla v tomto postavení vyslechnuta podle § 91 a násl. trestního řádu, a při tom byla poučena o právech a povinnostech obviněného podle § 33 trestního řádu. V uvedené věci podle Nejvyššího soudu mohlo mít vyjádření obviněného na místě v krajním případě povahu vysvětlení dle § 158 odst. 3 písm. a) trestního řádu. Policisté o něm měli sepsat úřední záznam, který by však nebyl použitelný v trestním řízení jako důkaz (§ 158 trestního řádu). Soud tedy uzavřel, že nebyl-li jako důkaz použitelný úřední záznam o podaném vysvětlení, nepoužitelné jsou i svědectví policistů o obsahu vyjádření obviněného.

[27] Totožné závěry zastává i Ústavní soud, který hovoří o neústavním „zprocesnění“ záznamu o podaném vysvětlení výsledkem policistů jako svědků (srov. např. náleze ze dne 14. 5. 2008, sp. zn. II. ÚS 2014/2007, N 86/49 SbNU 217, bod 11 a násl.).

[28] Uvedené závěry vztahující se k trestnímu řízení jsou plně aplikovatelné na řízení o přestupku. Správní soudy konstantně judikují, že osobě obviněné z přestupku náleží procesní práva obdobná těm, jakých požívá obviněný z trestného činu (viz např. výše uvedený rozsudek 1 As 96/2008 – 115, rozsudek ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010 – 73, nebo rozsudek ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 – 27). Instituty přestupkového řízení srovnatelné ohledně jejich konstrukce a účelu s instituty trestněprávními, je tedy třeba nazírat optikou trestněprávní doktríny. V řízení o přestupku a jemu předcházejících úkonech obecní policie se zrcadlí všechny Nejvyšším soudem ve výše uvedeném rozhodnutí aplikované instituty trestního řádu – podání vysvětlení (§ 11 zákona o obecní policii), nepoužitelnost záznamu o něm jako důkazu v řízení o přestupku (§ 137 odst. 4 správního řádu), zákaz nucení k sebeobviňování (§ 11 odst. 4 zákona o obecní policii). Lze proto uzavřít, že výpovědi policistů ohledně obsahu sdělení stěžovatele při šetření přestupku nelze v řízení o přestupku jako důkazy použít.

[29] Rovněž jeden ze základních kamenů jakéhokoliv trestního řízení v právním státě je, že mlčení obviněného nelze vykládat k jeho tíži. Je to stát, kdo je povinen naplnění všech potřebných elementů trestní normy prokázat (k tomu srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68, publ. pod č. 3014/2014 Sb. NSS, náleží Ústavního soudu ze dne 9. 10. 2007, sp. zn. I. ÚS 677/03, N 153/47 SbNU 11, nebo rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Saunders proti Spojenému království* ze dne 17. 12. 1996, Recueil VI/1996).

[30] Výpovědi policistů ohledně otázky *kdo* vozidlo na místo zaparkoval, jsou tedy nepoužitelné. Stejně tak nic nelze dovozovat z pasivity stěžovatele při prošetřování přestupku. Správní orgány a následně i krajský soud přitom výpovědi policistů a pasivitu stěžovatele považovaly za rozhodující důkazy ohledně otázky, kdo vozidlo na místě zaparkoval. Po vyřazení těchto důkazů ovšem k otázce osoby pachatele přestupku zbývají důkazy, které k ní mají pouze nepřímý vztah a jsou nedostatečné. Prokazují jediné to, že stěžovatel na místě věc s policisty řešil a že se odmítl jakkoliv písemně k věci vyjádřit, stejně jako podepsat oznámení o podezření ze spáchání přestupku. Jistá pravděpodobnost, že vozidlo na místě zaparkoval stěžovatel, existuje. Pravděpodobnost však pro účely ukládání sankcí státní mocí nestačí. Je nutné bez jakýchkoliv rozumných pochybností prokázat, že prohřešek spáchala právě osoba, které je dáván za vinu. To v projednávaném případě učiněno nebylo.

[31] Správní orgány se dopustily vady řízení při zjišťování skutkového stavu. Pokud krajský soud takový postup aproboval, přehlédl vadu řízení před správními orgány při zjišťování skutkového stavu, která mohla mít vliv na zákonnost jejich rozhodnutí.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[32] Ze shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost byla s ohledem na § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. podána důvodně, a proto podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil napadený rozsudek krajského soudu. Jelikož již v řízení před krajským soudem byly dány předpoklady pro zrušení rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (neboť v daném řízení bude třeba provést a doplnit dokazování), zrušil Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. obě správní rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán shora uvedeným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[33] Pokud Nejvyšší správní soud zruší rozhodnutí krajského soudu a současně i rozhodnutí žalovaného, rozhodne i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 – 98).

[34] Při úvaze o náhradě nákladů řízení se soud řídil § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož měl stěžovatel ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení. Náklady v jeho případě tvoří odměna a hotové výdaje jejich zástupce, přičemž výše odměny za jeden úkon právní služby činí 3.100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu ve znění od 1. 1. 2013]. Soud proto stěžovateli přiznal částku 12.400 Kč za čtyři úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu], a podání ve věci samé - správní žaloby, repliky a kasační stížnosti [písm. d)]. Ke čtyřem úkonům právní služby soud připočetl paušální

náhradu hotových výdajů zástupce stěžovatele ve výši 300 Kč za jeden úkon, tj. celkem částku 1.200 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu).

[35] Protože zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, jeho odměna se podle § 57 odst. 2 s. ř. s. zvyšuje o částku odpovídající této dani, která činí 21 % z částky 13.600 Kč, tedy 2.856 Kč.

[36] Další náklady stěžovatelů tvoří zaplacené soudní poplatky, a to 3.000 Kč za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu [položka 14a bod 2. písm. a) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích] a 5.000 Kč za kasační stížnost (položka 19 přílohy).

[37] Celkem tedy stěžovateli náleží náhrada nákladů řízení před správními soudy ve výši 24.456 Kč. Žalovaný neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. února 2016

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu